

første Jagt og Fangst paa det internationale Søterritorium, og paa det Omraade vil Danmark ikke kunne stille noget som helst Krav. Hvis vi skal opnaa noget overfor Norge og norske Fangere paa dette Omraade, maa det være ad den Vej, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har anvist, og saa maa jeg mene, at hvis man i øvrigt er i Stand til at faa en Overenskomst til Vej, som skaber Forstaaelse mellem Danmark og Norge i denne Sag, og i hvilken Norge paa anden Maade gør Danmark Indrømmelser, saa er man inde paa den Fremgangsmaade, som er den mest frugtbar, naar man skal forsøge den af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard anviste Vej med Hensyn til Forhandlinger, hvad internationale Spørgsmaal angaar. Jeg tror rigtignok, at de ærede Medlemmer, der argumenterer paa den modsatte Maade, vil vanskeliggøre det, de selv ønsker at opnaa: en Ordning med den norske Stat og gennem den med de norske Fangere, ved hvilken der eventuelt kan blive taget rationelle Hensyn til Dyrebestanden langs med Grønlands Østkyst udenfor den internationale Grænse. Derfor mener jeg, at den ærede Opposition paa dette Punkt gaar imod sine egne Interesser og derigennem ogsaa mod Grønlandernes Interesser, de Interesser, som Oppositionen, hvad jeg ikke tvivler om, tror i særlig Grad at varetage.

Saa kommer vi til det andet Spørgsmaal, om da Norge ved den Overenskomst, der her er til Forhandling, virkelig gør nogen Indrømmelse til dansk Side vedrørende norske Fangeres fremtidige Forhold paa dansk Søterritorium. Hvad den Ting angaar, kan jeg ikke læse Artikel 3 paa anden Maade end, at den er en Indrømmelse af, at norske Fangere, for saa vidt de i det hele taget gaar ind paa dansk Søterritorium, forpligter sig til ikke at drive Jagt paa hensynsløs Maade, og det specificeres yderligere derhen, at det ikke maa medføre Fare for Udryddelsen af sjældne eller nyttige Dyr, og der er nævnt to Eksempler: Moskusoksen og Ederfuglen. At det er saa, fremgaar aldeles klart deraf, at der forud staar Ordet „saasom“. Det vil altsaa sige, at det i Artiklens første Stykke erkendes, at Norge er æresforpligtet til at gøre, hvad det kan, for at hindre, at man paa dansk Territorium, til Vands og til Lands, udrydder sjældne Dyr, eksempelvis Moskusoksen, eller udrydder nyttige Dyr, eksempelvis Ederfuglen. Men det er klart, at naar der skal vises saadanne Hensyn overfor Ederfuglen, er det i Princippet anerkendt, at saa maa der ogsaa vises Hensyn overfor Sæler, og

hvilke andre nyttige Dyr man kan nævne. Og Artikel 3 siger i det følgende Stykke, hvorledes man skal gaa frem for i hvert enkelt Land suverænt at træffe Bestemmelser, som i begge Landes Interesse tjener til yderligere Fremme af den Art Hensyn. Jeg er ikke Jurist, men jeg kan ikke læse Artikel 3 anderledes end, at den er en Indrømmelse fra norsk Side af, at der skal vises Hensyn. Jeg kan ikke forstaa den bedre.

Paa samme Maade ser jeg i Artikel 7 en Tilsigelse om, at man efter Aftale vil kunne træffe yderligere Foranstaltninger og Tilføjelser til Fremme af de Interesser, som man kan komme overens om at fremme. Jeg ser derfor ikke rettere end, at der, som jeg har sagt — og jeg mener med fuld Ret — gøres Indrømmelser fra norsk Side overfor Danmark.

Men saa kommer jeg til det Spørgsmaal, som ærede Opponenten til min store Forbavsel overhovedet ikke har talt om, og det er det Spørgsmaal: Vil der ved denne Overenskomst være en faktisk Udvidelse af de Rettigheder, Norge havde, før Forordningen blev udstedt i 1921. Jeg kan ikke se rettere end, at vi, hvad de faktiske Forhold angaar, føres tilbage til den Tilstand, der eksisterede forud for denne efter min Mening fejlagtige Udvidelse af Monopolet til hele Østgrønland. Derfor har det sin Interesse at se: Hvorledes benyttede Norge faktisk den Adgang, det havde til at gøre Landgang i Grønland? Og for det andet: Hvilken Mulighed maa man sige der af geografiske Grunde er for, at Norge i Fremtiden vil benytte sig af den Adgang til at gøre Landgang? Og for det tredje: Hvilken Sandsynlighed er der for, at de kan have Fornøjelse deraf?

Hvad den Ting angaar, har jeg raadspurgt den forhaandenværende Sagskudskab for at se, hvorledes det forholder sig med disse rent praktiske Forhold. Jeg er da først kommet til det Resultat — og det er et Resultat, hvori jeg kan se at jeg stemmer overens med de ærede oppositionelle Talere —, at der ikke foreligger et eneste Vidnesbyrd om, at Nordmændene har gjort Landgang paa Frederik den Sjettes Kyst. Det indrømmes ogsaa af en Gruppe af Videnskabsmænd, hvis Udtalelser findes i et Hæfte, jeg lige nylig har faaet: „Grønlands-traktaten“, af O. Bendixen. Man indrømmer, at man ved ikke noget om, at nogen har gjort Landgang paa Frederik den Sjettes Kyst.

Saa rejser der sig det næste Spørgsmaal: Er der Sandsynlighed for, at nogen vil gøre Landgang paa Frederik den Sjettes Kyst? Hvad den Ting angaar, vil jeg gerne sige, at